

SZÓ NÉLKÜLI SZERETET

Gyököcssy Endre

'…megpróbáltam kifejezni, hogy milyen rendkívüli ereje van, amikor az ember nem beszél, csak sugárzik. Ül a betegágy szélén, fogja a beteg kezét, az pedig érzi, hogy en-gem valaki szeret, valaki meglátogat. Van akinek már tényleg nem tudunk semmit mondani, csak csöndben vagyunk. És VAGYUNK. Legfeljebb elmondjuk együtt a Miatyánkot.

A teológián a lelki gondozásra készülőknek többek között magyaráztam a nonverbális ciononiáról. Ez tudományosan hangzik, ma-gyarul egyszerűen ezt jelenti: szó nélküli szentséges együttlét. Amikor nem mondunk semmit, hanem két ember együtt van az Úr-ban, a lelki gondozó és lelki gondozottja, egy beteglátogató lelkipásztor és egy beteg em-ber. Megpróbáltam kifejezni, hogy milyen rendkívüli ereje van, amikor az ember nem beszél, csak sugárzik. Ül a betegágy szélén, fogja a beteg kezét, az pedig érzi, hogy en-gem valaki szeret, valaki meglátogat. Van akinek már tényleg nem tudunk semmit mondani, csak csöndben vagyunk. És VAGYUNK. Legfeljebb elmondjuk együtt a Miatyánkot.

Nekem nem az egyetemen tanították meg a nonverbális ciononiát, hanem az új-pesti Károlyi kórházban. Amikor egyszer tényleg nagyon az életem peremén voltam, hol lesüllyedtem, hol felemelkedtem, belé-pett az ajtón a szobámba valaki, az arcát ma is látom, a nevét azóta sem tudom. Nem szólt egy szót sem, pillanatra letérdelt az ágyam mellé - mindenféle belém volt szur-kálva: infúzió, transzfúzió, amit csak akarok -, megfogta a kezemet, amelyik szabad volt, a homlokát a kezembe tette, éreztem a hom-loka melegét. Egy idő múlva felállt, valami nagy melegség költözött a szívembe, azután fölibém hajolt, azt hiszem, megcsókolta a homlokomat és szó nélkül kiment. Míg élek el nem felejttem.

Bizony, énnekem nagyon sokba került, hogy ezt megtanultam. Nem könyvből. A ha-lálom peremén tanultam meg, micsoda hal-latlan sugárzó ereje van az ilyen lelki gondozásnak, amikor egy szó sem esik. Egyetlen szó sem. Valaki ott van az élet-halál pere-mén, a másik letérdel mellé, megfogja a ke-zét, öt percig sugározza a szeretetét, homlo-kon csókolja, és kimegy.

Hiszen mit tudsz tenni valakivel, aki rá-kos és tudja, hogy te is tudod, hogy ő is tud-ja - hazudjunk? - Az ajtóban beigazítjuk az arcunkat, hogy mosolyogjunk? Nem. Többet ér a szó nélküli szerető együttlét.

Látjátok, ezt csak a kórházban lehet megtanulni, nagyon mélyen, élet és halál peremén. Amit a Sátán rosszra akart fordí-tani, azt Isten jóra fordította. Tanultam va-lamit, amit könyvből nem lehetett volna megtanulni. Azt hiszem, megtanítani sem nagyon, csak felhívni a fiatal generáció fi-gyelmét, hogy bármikor kerülhetnek ők is olyan helyzetbe, amikor átélik ezt. Legalább hadd tudják, hogy van ilyen. Amikor jobb egy szót sem ejteni, csak éppen a másik mel-lelt lenni, szavak nélkül és szeretni.

Pál apostol, így mondja: Akik az Istent sze-retik, minden a javukra van (Róm 8,28). Még egy kórházi ágy is a Károlyi kórházban. Így ér össze a fény és az árnyék, a szenvedés és a szavak nélküli szolgálat. Nagy iskolákat kell kijárni, de nem mindig az iskola padjai-ban. A legnagyobb leckét általában nem könyvből tanulja az ember, hanem az élet és a halál mezsgyéjén, meg a térdein.'

Forrás: www.keresztenydalok.hu